

*Dievča plné tajomstiev. Chlapec jej snov.
Deli ich len jedno...*

SIRÉNA

KĪERA CASSOVÁ

COL
BOO

Siréna

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Kiera Cassová
Siréna – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

SIRÉNA

KĪERA CASSOVÁ

COO
BOO

*Pre Liz
Pretože je to dievča,
ktorému by mali skladat' piesne,
písať básne a venovať knihy*

KAPITOLA 1

Je zvláštne, čo všetko sa naveky zapíše do vašej pamäti, keď nastane okamih konca. Doteraz si jasne vybavujem obloženie stien našej luxusnej kajuty i príjemnú hebkosť koberca. Spomínam si na vôňu slanej vody, ktorá sa vinula vzduchom a prenikala mi hlboko do pokožky, aj na smiech svojho brata, ktorý ku mne doliehal z vedľajšej miestnosti a znel, akoby búrka zúriaca vonku neveštila blížiacu sa pohromu, ale vzrušujúce dobrodružstvo.

Viac než strach či obavy však v našej kajute panovala nervozita. Búrka zmarila vidinu príjemného večera – príležitosť zatancovať si na palube a predviesť sa v nových šatách úplne vyhrmela. Takéto úvahy v tom okamihu sužovali moju myseľ. Takmer sa hanbím, keď si dnes spomeniem na tie zanedbateľné malichernosti. Kedysi bol však môj život ako vystrihnutý zo stránok krásnej knižky. Potom bolo všetko inak.

„Ak toto knísanie okamžite neprestane, nestihnem si pred večerou upraviť účes,“ sťažovala sa mama. Ležala som natiah-

nutá na dlážke a letmo som na ňu pozrela. Bolo mi zle a zo všetkých síl som sa usilovala zadržať vracanie. Mamin odraz mi pripomínal staré filmové plagáty a jej úhľadné prstencové vlny boli dokonalé. Ona však nikdy nebola spokojná. „Mala by si sa pozbierať zo zeme,“ zagánila na mňa. „Čo ak sem vojde niekto z personálu na pomoc?“

Ako zvyčajne som poslúchla a s námahou som sa dovliekla k jednému z čalúnených ležadiel. Nezдалo sa mi, že poloha, ktorú som zaujala, by bola o čosi súcejšia pre dámu, no zavrela som oči a modlila sa, aby sa vlny utíšili. Nechcela som sa porvacať. Náš výlet bol až do tohto okamihu celkom obyčajný – rodinná cesta z bodu A do bodu B sa nijako nevymykala z bežnej reality. Nespomínam si, kam sme sa vlastne vydali. S istotou však viem, že sme ako zvyčajne cestovali štýlovo. Patrili sme k hŕstke rodín, čo prežili dovtedy najväčší krach burzy bez akejkolvek ujmy na majetku. A mama to ostatným rada dávala najavo – nalodili sme sa do prekrásnej kajuty so slušnými oknami a osobnými stevardmi, ktorí nám boli kedykoľvek k dispozícii. Nemala by som jedného zavolať a požiadať ho, aby mi priniesol vedro?

Práve v okamihu, keď mi nevoľnosť zatemnila zmysly, som čosi začula. Pripomínalo to uspávanku, ktorá k nám doliehala odkiaľsi z dialky. Vzbudzovala vo mne zvedavosť a prekvapivo aj smäd. Zdvihla som svoju hlavu, ktorá sa mi krútila, a zbadala som mamu, ako vykúka z okna a hľadá spievajúci hlas. Na okamih sa nám stretli pohľady, akoby sme sa okamžite potrebovali uistiť, že sa nám nesníva. Vtom nám svitlo – určite to neuniklo ani posádke! Znova sme sa zahľadeli z okna a načúvali sme omamne krásnej melódii, ponášajúcej sa na akýsi náboženský chválospev.

Do kajuty zvedavo nakukol aj ocko. Jeho krk zdobila čerstvo nalepená náplast – počas búrky sa snažil oholiť, no porezal sa. „Už začala hrať kapela?“ spýtal sa pokojným hlasom, no v očiach mu blčala horlivá zvedavosť.

„Možno. Ale neprichádza to skôr zvonka?“ Mama celkom stratila dych, jednou rukou si držala hrdlo a vzrušene prehltna. „Podďme sa tam pozrieť!“ Vyskočila a v rýchllosti si vzala sveter. Bola som v šoku – dážd jej bol predsa odjakživa proti srsti.

„Ale, mama, čo tvoj mejkap? Vavela si predsa, že...“

„Ach, jasné,“ odvetila, jemne ma oprášila a navliekla si ruky do rukávov slonovinového kardigánu. „Skočíme tam len na malú chvíľu. Keď sa vrátíme, budem mať dosť času na líčenie.“

„Radšej ostanem tu.“ Hudba ma priťahovala rovnakou magnetickou silou ako ostatných, no vlhký pocit na mojej tvári mi pripomenul, že som sa pred chvíľou takmer povracala. Vyjsť v tomto stave z kajuty by nebol dobrý nápad – tuhšie som sa schúlila do kľbka, odolávajúc nutkaniu vstať a ísť za rodičmi.

Mama sa za mnou obzrela. „Bola by som pokojnejšia, keby som tá mala po svojom boku,“ oznámila mi s úsmevom. To boli posledné slová, ktoré mi kedy povedala.

Hoci som otvorila ústa a chcela som namietat', ocitla som sa na nohách, prešla som cez kajutu a nasledovala ju. Tentoraz nešlo len o poslušanie príkazov – nejst' na palubu jednoducho neprichádzalo do úvahy. Musela som sa priblížiť k tej piesni. Keby som ostala v kajute, možno by som sa utopila spolu s loďou. V takom prípade by som sa mohla pridať k svojej rodine – v nebi, v pekle alebo v ničote, keby predchádzajúce dve možnosti boli len klamom. Lenže mňa nohy viedli hore.

Vyšli sme po schodoch, sprevádzaní ďalšími pasažiermi. V tom

momente som vedela, že niečo nie je v poriadku. Niektorí z pasažierov sa náhlili, prebýjali sa cez masy, iní zas vyzerali ako námesační.

Vyšla som do bubnujúceho lejaku, zastala som kúsok za prahom a dívala sa, čo sa deje. Dlaňami som si zakryla uši, aby som aspoň trochu stlmila burácajúce hromy a hypnotickú hudbu. Usilovala som sa nájsť rovnováhu, keď popri mne prebehli dvaja chlapi a bez zaváhania sa vrhli cez palubu. Hádám tá búrka nie je taká katastrofická, aby sme museli opustiť loď, alebo áno?

Pozrela som na svojho mladšieho brata – metal sa v daždi a lačne hltal kvapky ako divá mačka chniapajúca po surovom mäse. Ktosi vedľa neho sa pokúsil spraviť to isté a v súboji o kvapky sa mocne zadrpali do seba. Cúvla som a obzerala sa okolo seba, hľadajúc svojho prostredného brata. Navždy mi zmizol z dohľadu. Stratil sa v dave, rútiacom sa k zábradliu, prv než som si stihla uvedomiť, čomu sa prizierám.

Potom som zbadala svojich rodičov. Ruka v ruke stáli chrbtom k zábradliu a akoby ledabolo sa cezeň vrhli do vln. Obaja sa usmievali, no ja som zvrieskla.

Čo sa to dialo? Azda sa všetci pomiatli?

Spev mi prenikol do uší, spustila som ruky a moje obavy i strach sa rozplynuli v tónoch piesne. Odrazu mi bola predstava skočiť do vody a nechať sa obklopiť vlnami milšia než kvapky dažďa bičujúce moje telo. Nádherná vidina. Musela som sa napiť. Zachvátila ma potreba naplniť vodou svoj žalúdok, pľúca i srdce.

Pulzovala vo mne túžba, ktorá viedla moje kroky k zábradliu. Prahla som po tom, aby som uhasila ten neutíšiteľný smäd a napojila každú bunku svojho tela. Hmlisto som si uvedomo-

vala, ako som preliezla cez zábradlie – myseľ mi zahalil akýsi opar, z ktorého ma prebral až tvrdý dopad na hladinu. Znova som bola pri zmysloch.

Čakala ma smrť.

Nie! Urputne som bojovala, aby som sa dostala nad hladinu. *Na toto ešte nie som pripravená. Chcem žiť!* Mala som len devätnásť – toľko som toho ešte chcela zakúsiť, vidieť, navštíviť! Snívala som o manželovi a vlastnej rodine. To všetko však v okamihu pohltila voda.

Naozaj?

Nebol čas pochybovať, či hlas, ktorý som začula, bol skutočný. *Áno!*

Čo by si dala za možnosť ostať nažive?

Čokolvek!

Vzápätí ma ktosi vytiahol z toho chaosu. Akoby sa mi neznáma ruka ovinula okolo pása a prudko ma ťahala popri mnohých telách na slobodu. Ocitla som sa na chrbte a hľadela som na tri nadpozemsky krásne bytosti.

Na okamih sa rozplynul môj strach i pochybnosti. Nejestvovala ani búrka, ani rodina, ani strach. Všetko, čo pre mňa v danom okamihu existovalo, boli tri nádherné, priam dokonalé dievčenské tváre. Žmúrila som na ne a premýšľala nad rozumným vysvetlením. Napadlo mi jediné.

„Ste anjeli?“ spýtala som sa. „Som mŕtva?“

Najbližšie ku mne stálo dievča so smaragdovozelenými očami, ktoré mi pripomínali drahé kamene na maminých náušniciach, a okolo tváre jej viali žiarivočervené pramene vlasov. Zohla sa ku mne. „Rozhodne žiješ,“ prisľúbila hlasom sfarbeným jemným britským prízvukom.

Civela som na ňu. Keby som bola nažive, neškriabala by ma

v hrdle morská soľ? Ako to, že ma vo vode nepália oči? A kam zmizlo štipanie, ktoré som cítila na tvári po náraze na hladinu? Hoci som na nič z toho nevedela odpovedať, cítila som sa úžasne. Bola som naplnená. Buď to bol len sen, alebo som umrela.

Z diaľky ku mne doliehali výkriky. Zdvihla som hlavu a vo vlnách som zbadala zadnú časť našej lode. Bezmocne sa knísa-la vo vode.

Niekoľkokrát som sa trhane nadýchla – stále som si nedokázala vysvetliť, ako to vôbec bolo možné – a počúvala som by-tosti, ktoré ma obkolesili.

„Na čo si spomínaš?“ spýtala sa červenovláska.

Potriasla som hlavou, aby som sa rozpamätala. „Na kobe-rec.“ Lovila som v spomienkach, ktoré sa mi vzdďalovali a ne-návratne sa rozostrojili. „A na vlasy svojej mamy,“ zahabkala som chrapľavým hlasom. „Potom som bola vo vode.“

„Želala si si žiť?“

„Hej,“ vyprskla som. Azda mi vedela čítať myšlienky? Alebo si to v tom okamihu želali všetci? „Kto ste?“

„Ja som Marilyn,“ predstavila sa privetivo. „Toto je Aisling,“ ukázala na plavovlásku, ktorá sa na mňa srdečne usmiala. „A to-to je Nombeko.“ Posledné z menovaných dievčat bolo tmavé ako noc a zdalo sa, akoby na hlave nemalo takmer ani vláska.

„Sme speváčky. Sirény. Služobníčky Oceánie,“ vysvetľovala Marilyn. „Pomáhame jej. Kŕmime ju.“

Prižmurila som oči. „Čím sa vlastne živí?“

Marilyn pozrela smerom k potápajúcej sa lodi. Takmer všet-ky hlasy už stíchli.

Ach tak.

„Je to naša povinnosť a čoskoro možno aj tvoja. Ak jej obe-tuješ svoj čas, dá ti život. Nasledujúcich sto rokov od tohto

okamihu nebudeš chorá, nik ti neublíži a nezostarneš ani o jediný deň. Keď tvoj čas vyprší, dostaneš nazad svoj hlas i svoju slobodu. Budeš žiť.“

„Prepáč,“ zahabkala som. „Nerozumiem.“

Dievčatá za ňou sa usmievali, no jej oči napĺňal smútok. „Nečudo. Teraz tomu nemôžeš rozumieť,“ odvetila Marilyn. Rukou mi prečesala premočené pramene vlasov, akoby som už bola jednou z nich. „Uisťujem ťa, že ani jedna z nás najprv ničomu nerozumela. Postupne však všetko pochopíš.“

Opatrne som sa vystrela, až som stála celkom vzpriamene. Sklopila som zrak a neverila som vlastným očiам – stála som na vodnej hladine! V diaľke sa nad hladinou ešte držalo pár ľudí v slepej nádeji, že si zachránia život.

„Tamto je moja mama!“ nariekala som. Nombeko vzdychla a v očiach sa jej zaleskla melanchólia.

Marilyn okolo mňa ovinula ruku a hľadela na vrak lode. „Máš dve možnosti: buď ostaneš s nami, alebo sa pridáš k svojej mame. Medzi živých to však nebude,“ šepkala.

Bez slova som stála vedľa nej a premýšľala som. Vravela mi pravdu? Mohla som si zvoliť smrť?

„Vravela si, že by si dala čokoľvek za to, aby si mohla žiť,“ pripomenula mi. „Vari si to nemyslela vážne?“

V jej pohľade sa zračila nádej. Nechcela, aby som odišla. Možno už v ten deň videla vyhasnúť priveľa životov. Prikývla som – ostanem.

Pritiahla si ma bližšie k sebe a do ucha mi šepla: „Vitaj v sestertve sirén.“

Vtom ma pohltila voda a čosi ľadové mi vniklo priamo do žíl. A hoci ma to vydesilo, necítila som žiadnu bolesť.

PO OSEMDESIATICH ROKOCH

KAPITOLA 2

„Prečo?“ spýtala sa s opuchnutou tvárou – neklamným príznakom utopenia.

Varovne som zdvihla ruky, aby sa odo mňa držala čo najďalej. Bez slov som sa jej pokúšala naznačiť, že moja prítomnosť je pre ňu priam smrtonosná. Očividne však nejavila známky strachu. Vpred ju hnala túžba po odplate. A chcela sa o ňu pokúsiť za každú cenu.

„Prečo?“ naliehala znova. Morské riasy omotané okolo jej nohy sa sťažka vliekli po dlážke, stále nasiaknuté vodou.

Slová mi vyhrkli z úst, prv než som ich stačila zastaviť. „Musela som.“

Moje vysvetlenie ju nezastavilo, stále sa približovala. Nadišiel môj čas – mala som zaplatiť za to, čo som vykonala.

„Mala som tri deti.“

Cúvla som a pohľadom som márne hľadala možnosť úniku. „To som netušila. Prisahám, že som o ničom nemala ani poňatia.“

Napokon zastala len pár centimetrov odo mňa. Čakala som, že mi zasadí tvrdý úder alebo ma zahrdúsi, aby sa mi pomstila za svoj predčasne vyhasnutý život. Ona však len stála na mieste s hlavou zvláštne naklonenou nabok a sledovala ma očami neprirodzene vystupujúcimi z tváre zahalenej modrastou pokožkou.

Potom zaútočila.

Náhle som sa prebudila, zalapala som po dychu a rukou natiahnutou pred sebou som ešte stále v polospánku mávala vo vzduchu. Chvíľu trvalo, než som sa prebrala. Bol to len sen. Dľaň som si položila na hrud' v nádeji, že spomalí moje splašené srdce. Ruka však namiesto na pokožke pristála na zadnej strane môjho albumu s výstrižkami. Zdvihla som ho a hľadela na starostlivo pozliepané novinové články. Naplňať ho pred spaním zrejme nebol najlepší nápad.

Nad albumom som zadriemala, keď som doň dopĺňala informácie o Kerry Strausovej. Bola jednou z posledných osôb, ktoré som ešte potrebovala vypátrať po našej poslednej potopenej lodi. Okrem nej ostávajú už len poslední dvaja členovia posádky, potom získam kompletný obraz o všetkých strategických dušiach. *Arcatia* sa tak možno stane prvou loďou s úplným albumom.

Hľadím na stránku o Kerry – jej oči žiaria na fotke stiahnutej z poľutovaniahodnej spomienkovej stránky na internete, ktorú zaiste vytvoril jej ovdovený manžel vo chvíľach medzi vymýšľaním čohosi nápaditejšieho než špagety, čo by svojim trom hladným polosiroťám naservíroval na večeru, a nekonečnou jednotvárnosťou svojho zamestnania. Kerrin pohľad naplňala nádej a okolo nej sa vznášala zvláštna aura akéhosi očakávania.

A ja som ju o to pripravila. Ukradla som jej šťastie a nakrímla som ním Oceániu.

„Ty si aspoň mala vlastnú rodinu,“ prehovorím k jej fotografii. „Mala si blízkych, ktorí ťa môžu oplakávať.“ Kiežby som mohla tomu nemému obrázku vysvetliť, že predčasne ukončený, no naplnený život je lepší než nekonečná prázdna existencia. Zavrela som album a uložila som ho do truhlice k ostatným. Na každý vrak som mala jeden. Jestvovala len malá hárka ľudí, ktorí mohli pochopiť, ako sa cítim, no občas som pochybovala aj o nich.

S ťažkým povzdychom som prešla do obývačky, odkiaľ sa hlasy Elizabeth a Miaky ozývali hlasnejšie, než mi bolo príjemné.

„Kahlen!“ privítala ma Elizabeth. Okamžite som pohľadom nenápadne skontrolovala všetky okná – našťastie boli zatvorené. Obe vedeli, že nás za žiadnych okolností nesmie nik začuť, nezdalo sa mi však, že by si na to dávali ktovieaký pozor. „Miaka prišla na ďalší skvelý nápad, týkajúci sa jej budúcnosti.“

Pozrela som na Miaku, drobné a v každom ohľade veľmi temné stvorenie. Jedinou výnimkou bola jej veselá povaha, ktorou si ma okamžite získala.

„Sem s tým,“ vyzvedala som, usádzajúc sa na stoličku v rohu miestnosti.

Miaka sa na mňa široko uškrnula. „Premýšľala som o kúpe galérie.“

„Vážne?“ prekvapene som zdvihla obočie. „Takže namiesto toho, aby si sa venovala vlastnej tvorbe, chceš radšej nejaké diela vlastníť?“

„Neviem si predstaviť, že by si niekedy prestala maľovať,“ zamýšľala sa Elizabeth.

Prikývla som. „Na to si priveľmi talentovaná.“

Miaka už celé roky predáva svoje obrazy na internete. Dokonca aj teraz, uprostred rozhovoru, čosi ťuká do mobilu. Určite práve dohaduje ďalší veľký obchod. Nechájala som, načo by bol nejakej z nás vlastný mobil. Ako keby sme mali komu zavolať. Miaka však chcela ostať v kontakte so svetom.

„Môcť niečo riadiť môže byť celkom zábavné, nie?“

„Jasné,“ prikývla som. „Takýto druh vlastníctva znie ako terno.“

„Moja reč!“ Miaka naraz rozprávala i písala. „V hre je zodpovednosť aj jedinečnosť. Oboje sú mi zatiaľ cudzie, ale na tom sa, hádam, bude dať pracovať.“

Už-už som jej chcela povedať, že všetky predsa máme toho na zodpovednosti viac než dosť, no Elizabeth ma predbehla.

„Aj ja som dostala ďalší nápad!“ zatrlikovala.

„Počúvame.“ Miaka položila mobil a vyštverala sa na Elizabeth, akoby boli párik šteniatok.

„Uvedomila som si, že naozaj rada spievam. Možno by som svojmu hlasu mohla nájsť aj iné uplatnenie.“

„Bola by z teba fantastická vedúca speváčka v kapele.“

Elizabeth sa napriamila a takmer zhodila Miaku na zem. „Čítaš mi myšlienky!“

Ticho som ich sledovala – bolo vôbec možné, aby sa tri úplne odlišné osobnosti s rôznymi rokmi narodenia, rozdielnym pôvodom aj zázemím mohli harmonicky dopĺňať? Dokonca aj keď sa k nám pridala Aisling a na okamih sa vzdala dobrovoľnej samoty, zdalo sa, že medzi nás zapadá ako dielik skladačky.

„A čo ty, Kahlen?“

„Čože?“

„Čo tvoje veľké sny?“ objasnila Miaka.

Rovnakú hru sme hrali azda už stokrát. Nazdávali sme sa, že

nám to pomáhalo udržiavať náladu ako-tak nad hladinou. Pokiaľ ide o mňa, uvažovala som o tom, že sa stanem lekárkou, aby som mohla aspoň nejakým spôsobom odčiniť všetky životy, ktoré vyhasli mojou vinou. Alebo tanečnicou, aby som dokázala absolútne ovládať svoje telo a všetky jeho schopnosti. Do úvahy pripadalo aj písanie – tak by som sa mohla vyjadriť bez toho, aby som zo seba musela vydať čo i len hláska. A v prípade, že by som pociťovala nutkanie vzdialiť sa čo najďalej od Oceánie, by som mohla byť astronautkou. Postupne som dôkladne zvážila azda všetky možnosti.

V kútiku duše som však vedela, že snívam o jedinom. Nedokázala som však o tom premýšľať bez toho, aby som necítila bolesť.

Pohľadom som zablúdila k objemnej historickej knižke, položenej na mojom oblúbenom kresle. Večer som si ju chcela vziať do svojej izby, aby som mala istotu, že časopis pre nevesty ukrytý vnútri nik neobjaví.

S úsmevom som pokrčila plecami. „Všetko po starom.“

Naprázdnou som prehltna a vstúpila som na pôdu univerzity. Akokoľvek som túžila po úplne všednom a pokojnom živote bežného smrteľníka, nikdy som sa na tomto mieste nedokázala uvoľniť. Ľudia a najmä nevyhnutnosť mlčať v ich prítomnosti, aby som ich tak ochránila, ma zakaždým znervózňovali. V hlave mi však zneli Elizabethine slová: „Nemusíme predsa večne trčať dnu. Toto predsa nie je život,“ nariekala sotva po dvoch týždňoch života s nami. A nielenže svoje vyhlásenie zakrátko naplnila, ale aj nás ostatné primäla žiť podľa možnosti čo najnormálnejšie. Tieto vychádzky trochu tlmili jej búrlivú povahu a mne prinášali aspoň štipku potešenia.

Náš súčasný domov sa nachádzal v blízkosti univerzity, čo mi mimoriadne vyhovovalo. Veľké trávniky a piknikové stoly sa takmer neprestajne hemžili študentmi. Na rozdiel od Elizabeth a Miaky ma vôbec nelákalo navštevovať miestne koncerty či večierky – túžila som len pohybovať sa v spoločnosti ľudí a potichu ich pozorovať. Hoci sme mali očividne odlišný vkus, keďže som sa nikdy nevzdala svojich obľúbených nadýchaných sukni a šiat ako vystrihnutých z päťdesiatych rokov, zakaždým som sa usadila pod stromom s knihou a celé hodiny som sa hrala na jednu z nich.

Sledovala som okoloidúcich a radovala sa z toho, že bývame v nevšedne priateľskom meste, kde mi ktokoľvek neznámy z času na čas zamával. Keby som ich mohla pozdraviť aspoň jediným neškodným slovom, moja ilúzia by bola dokonalá.

„... keď nechce. Prečo jednoducho nič nepovie?“ húpalo akési dievča obklopené skupinkou svojich priateľov. Predstavovala som si ju ako včeliu kráľovnú. Jej spoločníci nemali toľko šťastia a v bande im pripadla úloha trúdiv.

„Presne. Ak s tebou nikam nechcela ísť, mohla ti to povedať priamo a nemusela to roztrubovať ostatným.“

Kráľovná pohodila vlasmi. „Skončila som s ňou. Na tie jej hry nie som zvedavá.“

Žmúrila som na ňu s istotou, že ona hrá celkom inú hru – takú, v ktorej má vopred zaručené víťazstvo.

„Človeče, vravím ti, že to chce len dobrý dizajn!“ Krátkovlasý chalan nadšene mával na svojho priateľa.

„Keď ja neviem.“ Jeho mierne zavalitý spolužiak sa sústredene škrabal na krku a dychtivo pridával do kroku. Jeho priateľ však kráčal o poznanie ľahšie a navyše ho poháňalo nadšenie – pokojne by udržal krok aj s raketou.

„Žiada si to len malú investíciu. Mohla by sa z nás stať svetová senzácia. O desať rokov možno budú ľudia nadšene hovoriť o dvoch biflošoch z Floridy, čo zmenili svet!“

Potlačila som úsmev.

Keď sa davy študentov popoludní rozptýlili, moje kroky smerovali do knižnice. Odkedy sme sa presťahovali do Miami, zvykla som tam zájsť jeden či dva razy do týždňa. Nerada som svoje albumy dávala dokopy doma. Tú chybu som spravila len raz a odvtedy si ma Elizabeth nemilosrdne doberala a označovala ma za morbidnu.

„Prečo rovno nezačneš pátrať po ich mŕtvolách?“ spýtala sa. „Alebo sa spýtaj Océánie na ich posledné myšlienky pred smrťou. To ťa predsa zaujíma, nie?“

Chápala som, prečo ju moje pohnútky znechucujú. Moje albumy vnímala ako nezdravé posadnutie ľuďmi, ktorých sme zniesli zo sveta. Kiežby sa na ne dokázala pozrieť mojimi očami – umrlci ma neprestajne máтали a ich zúfalé výkriky sa mi v ušiach ozývali ešte dlho po tom, čo sa ich loď potopila. Vedomie, že Melinda Bernardová vlastnila veľkú zbierku bábik a Jordan Cammers bol študentom prvého ročníka medicíny, z nejakého dôvodu tíšilo moju bolesť. Akoby im fakt, že viem o ich živote viac než o ich smrti, mohol nejako pomôcť.

Dnes som sa chcela sústrediť na Warnera Thomasa – predposledného v zozname pasažierov lode *Arcatia*. Nebol to ťažký oriešok – hoci mal kopu menovcov, keď som si dala dokopy rôzne profily na sociálnych sieťach, ktorých majiteľ bol už vyše pol roka neaktívny, vedela som, že ide oňho. Warner bol štíhly dlháň a zrejme sa s nikým nedokázal zhovárať z očí do očí – na to pôsobil až príliš placho. Na každom profile uvádzal, že je

nezadaný, a pri pohľade na jeho fotografie som sa hanbila priznať očividné dôvody tohto stavu.

Posledný príspevok na jeho blogu mi lámal srdce.

Ospravedlňujem sa za stručnosť, ale píšem z mobilu. Pozrite na ten západ slnka!

Hneď pod tými slovami sa lúče slnka v diaľke vnárali do oceánu.

Na svete je toľko krásy! Mám pocit, že na obzore sa črtá čosi skvelé!

Takmer som sa rozosmiala. Výraz jeho tváre na každej fotografii naznačoval, že nikdy predtým nemal dôvod výskať od radosti. Zmenilo mu čosi tesne pred jeho osudnou plavbou život? Mal dôvod myslieť si, že sa jeho život zmení? Alebo boli jeho nádeje len klamstvami, ktoré si navrávame v pohodlí svojich príbytkov a skrývame tak bolestivú pravdu pred ostatnými?

Vytlačila som si fotografiu, na ktorej vyzeral celkom k svetlu, vtip, ktorý zavesil na internet, aj pár základných informácií o jeho súrodencoch. Svoje albumy som nerada vyťahovala na verejnosti, tak som všetky výstrižky opatrne uložila do tašky, aby sa cestou domov nepoškodili.

Prepáč, Warner, prisahám, že si neumrel kvôli mne.

Po splnení svojej úlohy som sa mohla sústrediť na čosi zábavnejšie. Za toľké roky som sa naučila vyvážiť každý pochmúrny diel svojej skladačky niečím radostným. Prv než som minulý večer do albumu vlepila poslednú Kerrinu fotografiu, som si prezerala šaty. Dnes boli na rade koláče. V knižnici som našla oddelenie o gastronómii. Kôpku kníh som vzala do opusteného kútika na treťom poschodí a ponorila som sa do štúdia receptov, prípravy fondánov a majstrovania ľahodných dobrôt. V mysli som piekla jednu imaginárnu svadobnú tortu

za druhou. Prvá bola klasická vanilkovo-karamelová so svetlo-modrou polevou, zdobená drobnými bielymi vlčími makmi. Mala tri poschodia a vyzerala znamenito. Ďalšia mala päť hranatých poschodí a zdobila ju čierna stuha s vertikálnym radom na mieru vyrobených brošní z drahých kameňov. Tá by sa skvele hodila na podvečernú svadbu.

Možno som práve objavila svoj ďalší veľký sen. Mohla by som sa stať pekárkou a spríjemniť niečí špeciálny deň, keďže toho svojho som sa nikdy nedočkala.

„Chystáš oslavu?“

Zdvihla som hlavu – predou mnou stál trochu zanedbaný blondín s vozíkom naloženým knihami. Na sebe mal tradičnú vysokoškolskú uniformu, pozostávajúcu z kaki nohavíc a košele s rukávami vyhrnutými po lakte. Meno naškriabané na menovke som rozlúštiť nedokázala. Bože dobrý, doba elegantov je, tuším, naozaj v nenávratne.

Ovládla som sa a nevzdychla som. Bola to neodvratná súčasť môjho údely. Mali sme lákať ľudí a podliehali nám hlavne muži.

Bez slova som sklopila oči v nádeji, že mu svitne – neusadila som sa predsa v kúte najvyššieho poschodia, lebo chcem mať spoločnosť.

„Vyzeráš trochu nervózne. Možno by ti dobre padla párty.“

Neubránila som sa úškrnu. Netušil, o čom hovorí. Nanešťastie si môj chabý úsmev vyložil ako povolenie pokračovať.

Prstami si prečesal vlasy, pretože tak to robia dnešní mladíci. Kedysi by ma pozdravil: „Dobrý deň, slečna.“ Prstom ukázal na knihy vedľa mňa. „Podľa mojej mamy je tajomstvom úspešného pečenia teplá misa. Ja o tom však neviem ani ň. Sotva si dokážem uvariť ovsenú kašu bez toho, aby som ju pripálil.“

Výraz jeho tváre prezrádzal, že hovorí pravdu. Hanblivo si schoval ruku do vrecka nohavíc. Bolo to celkom šarmantné.

Prišlo mi ho trochu ľúto – nechcela som mu ublížiť ani raníť jeho city. Ostávalo mi však jediné a najneúctivejšie riešenie, ako z toho vykľučkovať. Chcela som sa zdvihnúť a odísť, no vtom ruku z vrecka opäť vytiahol a vystrel ju ku mne.

„Mimochodom, som Akinli,“ predstavil sa a čakal na odpoveď. Nechápavo som naňho civela – nikto sa väčšinou nesnažil prelomiť moje mlčanie. „Viem, že je to trochu čudné meno.“ Zjavne si moje prekvapenie vyložil nesprávne. „Máme ho v rodine. Bolo to priezvisko z matkinej strany.“

Čakal s vystretou dlaňou. Za normálnych okolností by som vzala nohy na plecia. Elizabeth a Miaka sa však dokázali stýkať s ľuďmi. A Elizabeth dokonca striedala milencov bez toho, aby s nimi prehodila jediné slovo. Na tomto chalanovi však bolo ešte čosi – možno spôsob, akým sa kútiky jeho pier dvíhali do úsmevu zdanlivo bez jeho vedomia, alebo jeho hlas, ktorý sa z jeho hrdla mätko vinul ako obláčiky. Bola som si istá, že ak ho budem ignorovať, zraním viac seba než jeho a potom to budem ľutovať.

Veľmi opatrne, akoby som nám obom mohla polámať kosti, som mu podala ruku. Azda si nevšimol moju ľadovo chladnú pokožku.

„A ty si...“ nedal sa odbiť.

Povzdychla som si s vedomím, že to, čo spravím, pochová jeho záujem, a predstavila som sa posunkami. Prekvapene otvoril oči.

„Páni. Celý čas si mi čítala z pier?“

Pokrútila som hlavou.

„Počuješ ma?“

Prikývla som.

„Ale nerozprávaš... Hm, okej.“ Kým som sa usilovala ovládnuť obavy, ktoré som cítila v kostiach, prehmatával som vrecká. Neobmedzovalo nás mnoho pravidiel, no tých pár, ktoré sme mali, sme museli dodržiavať do bodky. V prítomnosti ostatných sme museli mlčať, až kým nenastal čas spievať. V takom prípade sme nesmeli váhať. Keď sme nespievali, platil pre nás absolútny zákaz akýmkoľvek spôsobom odhaliť naše tajomstvo. Prechádzať sa po ulici či sedieť pod stromom bola jedna vec, no teraz som čelila pokusu o rozhovor. Plávala som vo veľmi nebezpečných vodách.

„Tu je,“ oznámil a vytiahol pero. „No nemám pri sebe papier, takže mi budeš musieť svoje meno napísať na ruku.“

Hľadela som na jeho pokožku a premýšľala som. Aké meno si vyberiem tentoraz? To z vodičského preukazu, ktorý mi Miaka kúpila na internete? Alebo to, na ktoré si momentálne prenajímame náš dom na pláži? A čo meno, ktorým som sa predstavovala v meste, odkiaľ sme sa sem prisťahovali? Mohla som si vybrať zo stovky možností.

Napokon som si – hoci možno trochu nerozvážne – zvolila pravdu.

„Kahlen?“ prečítal si z pokožky.

Prikývla som, prekvapená úľavou spojenou s vedomím, že aspoň jedna ľudská bytosť na planéte pozná moje pravé meno.

„Pekné meno. Rád ťa spoznávam.“

Zmohla som sa len na chabý úsmev. Stále zo mňa neopadla nervozita – nebola som zvyknutá zhovárať sa s niekým neznámym len tak nezáväzne.

„Skvelé, že navštevuješ normálnu školu, hoci používaš znakovú reč. A ja som si namýšľal, že vypadnúť za hranice štátu chcelo odvalu.“ Zasmial sa vlastnej poznámke.

Hoci som bola v rozpakoch, obdivovala som jeho vytrvalú snahu udržiavať so mnou konverzáciu. Väčšina ostatných by to na jeho mieste už dávno vzdala. Znova ukázal na knihu. „Ak plánuješ večierok a budeš potrebovať pomoc pri pečení torty, prisahám, že urobím všetko, čo je v mojich silách, aby som to nedomrvil.“

Zdvihla som obočie.

„Myslím to vážne!“ rozosmial sa, akoby som povedala vtip. „V každom prípade ti prajem veľa šťastia. Uvidíme sa.“

Nesmelo mi zamával na rozlúčku a ďalej tlačil uličkou vozík s knihami. Sledovala som, ako odchádza. Do pamäti sa mi natrvalo uložili jeho vlasy – to strapaté hniezdo vyzeralo, akoby ho práve rozfúkal vietor, hoci sa vzduch vôbec nehýbal – aj nezvyčajná prívetivosť v jeho očiach. Nerada by som si tieto detaily vybavila vo chvíli, keď sa naše cesty skrížia za rovnako temných okolností, za akých to bolo v prípade Kerry či Warrena.

Napriek tomu som však bola vďačná – nespomínam si, kedy som sa naposledy cítila tak ľudsky.

KAPITOLA 3

„Ako plánuješ stráviť dnešný večer?“ spýtala sa Elizabeth a lenivo padla na gauč. Odtiene oblohy v okne za jej chrbtom práve prechádzali z jasnej modrej do odtienkov ružovej i oranžovej a v mysli som si odškrtla ďalší z tisícov dní, ktoré mi ostávali. „Nemám náladu ísť do klubu.“

„Tak to ma podrž!“ rozhodila som rukami. „Si chorá?“ doberala som si ju.

„Ha-ha,“ odsekla. „Iba chcem robiť pre zmenu niečo iné.“

Miaka vykukla spoza nášho spoločného notebooku. „Kde na svete je teraz deň? Mohli by sme zájsť do múzea.“

Elizabeth pokrútila hlavou. „Jakživ nepochopím, čo ťa láka na tých tichých múroch. Akoby nestačilo, že večne musíme držať jazyk za zubami.“

„Ts!“ zagánila som na ňu. „Ty že si ticho?“

Elizabeth mi vyplazila jazyk a odskackala k Miake. „Čo to tam sleduješ?“

„Skok z lietadla.“

„Páni, tak to už hej!“

„Hlavne zatiaľ nemajte veľké oči. Len zvažujem možnosti. Premýšľam, ako veľmi by nám stúpol adrenalín, keby sme skúsili niečo podobné,“ povedala Miaka a čosi si zapísala do bloku vedľa počítača. „Možno by sme dosiahli priam nadľudské hodnoty.“

Uškrnula som sa. „Má to byť dobrodružstvo alebo vedecký experiment?“

„Čiastočne oboje. Čítala som, že nával adrenalínu sa dokáže zaujímavovo pohrať s tvojím vnímaním – na okamih vidíš rozmazane alebo sa ti zdá, že všetko okolo teba zastalo. Rada by som si také čosi vyskúšala. Možno by som to potom mohla pretaviť do ďalšej maľby.“

Usmiala som sa. „Musím uznať, že je to nápadité. Určite však existuje rozumnejší spôsob, ako zažiť niečo vzrušujúce bez toho, aby som skákala z lietadla.“

„Aj keby to nevyšlo, prežili by sme, však?“ spýtala sa Miaka a obe sa na mňa pozreli, akoby som mala mať posledné slovo.

„Zrejme áno. V každom prípade však so mnou pri tomto dobrodružstve nerátajte.“

„Máš strach?“ zavlnila na mňa Elizabeth skrútenými prstami, akoby bola duch.

„Nie,“ oponovala som. „Iba nemám záujem.“

„Bojí sa, že sa dostane do problémov,“ hádala Miaka. „Že sa to nebude páčiť Oceánii.“

„Prosím ťa, akoby sa na teba niekedy hnevala,“ prehodila Elizabeth. V jej hlase sa ozýval náznak trpkosti. „Si Jej obľúbenkyňa.“

„Záleží Jej na nás všetkých.“ Ruky som si založila do lona.

„V tom prípade Jej určite nebude prekážať, keď s nami pôjdeš skákať z lietadla.“

„A čo ak tá premôže strach a skríkneš?“ podotkla som. „Čo potom?“

Elizabeth mi už-už chcela čosi odvrknúť, no na okamih zavrela ústa. „To je pravda.“

„Ostáva mi ešte dvadsať rokov,“ povedala som ticho. „Ak sa teraz dopustím nejakého prehrešku, celých osemdesiat rokov čakania vyjde navnivoč. Všetky predsa poznáme príbehy sirén, ktoré pochybili. A ty, Miaka, si na vlastné oči videla, ako dopadla Ifama.“

Miaku striaslo. V päťdesiatych rokoch zachránila Oceánia Ifamu tesne pred utopením pri brehoch Južnej Afriky, keď prisľúbila, že na oplátku za svoj život Jej bude slúžiť. Počas štyroch krátkych rokov si od nás udržiavala odstup, sotva vychádzala zo svojej izby a zdalo sa, že väčšinu času trávi v modlitbách. Po čase sme usúdili, že sa nás stránila, aby si s nami nevytvorila prisilné puto. Keď mala prvý raz spievať, stála na vode s vytrčenou bradou a odmietla. Oceánia ju stiahla dole tak rýchlo, že po nej na brehu neostalo ani stopy.

Pre ostatné z nás to bolo varovanie. Musíme spievať a zachovávať naše tajomstvo. Tým sa stručný zoznam našich povinností končil. „A čo Catarina?“ pokračovala som. „Alebo Beth či Molly? Čo všetky tie dievčatá, ktoré pred nami zlyhali?“

Ich príbehy sa varovne tradovali od sirény k siréne. Beth svojím hlasom prinútila tri dievčatá, ktoré sa jej vysmievali, aby skočili do studne. Odohralo sa to na sklonku sedemnásteho storočia, keď ľudí mákali historiky o čarodejniciach. Narobila rozruch v celej dedine a Oceánia ju umlčala, aby nevyzradila naše tajomstvo. Catarina patrila k sirénam, ktoré odmietli spievať, a tak si ich Oceánia vzala. Zvláštne na jej príbehu však bolo, že v tom čase už slúžila štyridsať rokov. Zúfalo som si lá-

mala hlavu nad dôvodom jej konania. Od slúbenej slobody ju predsa už dávno nedelilo celé storočie.

Mollin príbeh bol celkom odlišný a oveľa znepokojujúcejší. Po štyroch rokoch v službe medzi sirénami sa duševne zrútila a počas jedinej noci bez vlastného vedomia vyvraždila celú rodinu vrátane nemluvňata. Zo svojho záchvatu sa spamätala, až keď stála nad starenou, ležiacou tvárou nadol vo vani. Oceánia sa ju vraj usilovala upokojiť, no keď po pár mesiacoch dostala ďalší záchvat, vzala jej život. Molly bola dôkazom, že Oceánia poznala spravodlivosť a zľutovanie, Jej milosrdenstvo však malo medze.

Tieto príbehy medzi nami kolovali a slúžili ako varovanie pred porušením pravidiel. Vzdať sa pravidiel znamenalo vzdať sa vlastného života.

Keby sme vyzradili naše tajomstvo, odvedli by nás a dokonca by sme sa možno stali obeťami experimentov. Keby nás nedokázali usmrtiť a my by sme neboli schopné ujsť, čakala by nás celá večnosť v tichom zajatí. A keby si ktokoľvek trúfol vysloviť dohady, že Oceánia zámerne pohlcuje ľudské bytosti, ktoré Ona sama drží pri živote, ľudstvo by zakrátko našlo spôsob, ako sa dostať k vode bez toho, aby sa Jej vôbec dotkli. Keby však už nik viac nevkročil do vody, aký zmysel by mal náš život?

Poslušnosť bola nevyhnutná.

„Obávam sa o vás dve,“ priznala som sa a prešla som na druhý koniec izby, aby som ich objala. „Úprimne, niekedy vám závidím. Obe máte priam zázračnú schopnosť zapadnúť medzi ľudí. Ktovie, ako dlho by som na vašom mieste vydržala nepochybiť.“

„Nemáš sa čoho báť,“ uistila ma Miaka. „Sirény predsa takto

žijú celé stáročia a nám to zatiaľ ide najlepšie zo všetkých. Dokonca aj Aisling žije na okraji mesta. Vďaka kontaktu s ľuďmi si dokážeme zachovať zdravý rozum. Nemusíš sa počas tohto života utiekať do samoty.“

Prikývla som. „Viem. Len nechcem pokúšať svoje vlastné hranice. Alebo Oceániine.“

Elizabeth nemusela nič hovoriť – jej frflanie som počula, i keď nepovedala ani slovo.

„Čo keby sme navštívili Aisling?“ navrhla Miaka. „Nikdy sme sa jej nespýtali, aký je jej pohľad na vec.“

„Pretože s nami nikdy nie je,“ odvrkla podráždene Elizabeth.

Štvrtú sestru sme nevideli od nášho posledného spoločného spievania a už to boli dobré dva roky, čo s nami nežila.

„Možno to nie je zlý nápad. Spravili by sme si malý výlet,“ prikývla som hlavne kvôli Elizabeth – nikdy Aisling celkom neprišla na chuť. Na jej pomery bola príliš samotárska.

Elizabeth napokon súhlasila. „Dobre teda, aj tak nemáme v pláne nič lepšie.“

Vyšli sme zadným vchodom k malým dreveným schodíkom, ktoré viedli k doku na hladine mora. Niekoľko obyvateľov z okolitých domov využívalo svoje doky na ukotvenie vodných skútrov či bicyklov, ten náš bol však prázdny. Slnko bolo dosť nízko, takže nik nevidel, ako vstupujeme do vody.

Len čo sme sa ponorili, na privítanie nás príjemne poštekli Jej prúdy. Oddala som sa Jej hrejivému náručiu, cítiac, ako ma upokojuje.

Mohla by si Aisling ohlásiť našu návštevu? spýtala som sa.

Samozrejme.

Hurá! zanôtila Elizabeth, keď sme sa ponorili hlbšie a vyrazi-

li na cestu. Rýchly prúd jej vyzliekol voľné šaty, rozprestrela ruky, vlasy jej tancovali vo vode a čakala na svoje šaty sirény.

Pod hladinou z nás opadli všetky pozemské veci. Oceánia otvorila Svoje žily, z ktorých prúdili tisícky drobných kryštálikov soli, ktoré sa zachytávali na našich telách, až sa z nich zosnovali jemné dlhé šaty vznášajúce sa vo vlnách. Boli krásne a hrali všetkými Jej farbami – purpurovými odtieňmi koralu, skrytého pred zrakmi ľudí, zelenými tónmi chalúh, ťahajúcich sa k slnku, či zlatistým nádychom rozžeraveného piesku za západu slnka. A zakaždým boli iné. Zvyčajne nevydržali dlhšie než pár dní po tom, čo sme od Nej odišli, a bolo priam utrpením sledovať, ako sa rozpadajú zrnko po zrnku.

Vyzereš smutne. Jej slová boli určené len mojim ušiam.

Trápia ma nočné mory, priznala som.

Nemusíš spať. Vieš predsa, že spánok nepotrebuješ.

Usmiala som sa. *Viem, no mám ho rada. Spánok je upokojujúci. Kiežby som si mohla vychutnávať bezsenné noci.*

Snov ma zbaviť nedokázala, zakaždým však urobila všetko, čo bolo v Jej silách, aby mi bolo ľahšie. Občas ma vzala na vzdialené ostrovy alebo mi ukázala Svoje najkrajšie zákutia, ktoré bez najmenších problémov ukrývala pred ľuďmi. Inokedy vedela, že sa o mňa postará najlepšie, keď sa na nejaký čas odlúčime. Nikdy som však bez Nej nechcela byť prídlho. Teraz bola predsa mojou jedinou mamou.

Vlastne... skôr napoly matka, napoly dozorkyňa, napoly zamestnávateľka. Ťažko sa to vysvetľuje.

Aisling vyplávala, aby nás privítala. Jej vlastné šaty sa stihli premeniť len čiastočne a v stuhách sa vznášali okolo nej.

To je teda prekvapenie! pozdravila nás a stisla Miake ruku. *Podťe za mnou.*

Nasledovali sme ju, obchádzajúc ostrovčeky zeme, ktoré sa nad hladinou tislí k sebe a formovali kontinenty. Vedeli sme sa orientovať lepšie než ľudia, keďže sme zakúsili miesta obkolesené skalami, pieskom či útesmi. Niektoré sa nám vryli do pamäti do najmenších detailov, rovnako ako tie, kde sme našli jedna druhú, či tie, kde sme potopili jednotlivé lode – iba my sme poznali nezmapované mesto duchov na dne mora.

Plávali sme za Aisling ku krivolakému pobrežiu. Len čo bola voda dostatočne plytká, vzpriamila sa.

„Nemáte sa čoho báť,“ posmelila nás a smelo vykročila na súš. „Sme tu celkom samy.“

„Myslela som si, že bývaš za mestom,“ poznamenala Elizabeth, skáčuť pomedzi okrúhle kamene na brehu. Aisling pokrčila plecami. „Vzdialenosť je relatívna.“ Dovedla nás až k starej chatrči hneď za okrajom lesa. Učupená pod ťažkými konármi pôsobila malebne. V lete tu musí byť príjemný chládok a v zime zas stromy chránia obydlie pred snehom. Vpredu sa črtala neveľká záhradka plná kvetov a bobúľ a pri pohľade na okolitú bujnajúcu nádheru som nadobudla pocit, že na rozdiel od nás troch, prepojených výlučne vodou, Aisling čerpá svoju silu zo všetkých živlov.

„Máš to tu maličké,“ podotkla Miaka, keď vkročila dnu. Ocitli sme sa v jedinej izbe, azda ešte menšej ako naša obývačka v dome na pláži. Okrem malej postele a lavice pri stole v nej nebol žiaden nábytok.

„Podľa mňa je to útulné,“ odvetila Aisling a naliala vodu do kanvice na starodávnom sporáku. „Som rada, že ste ma prišli pozrieť. Bola som nazbierať lesné plody a pustila som sa do pečenia koláča. Dajte mi takých štyridsaťpäť minút a dočkáte sa znamenitého dezertu.“

„Čakáš návštevu?“ spýtala sa Elizabeth. „Alebo sa len nesku-
točne nudíš?“

Na varenie sme nemali žiaden dôvod. Jedlo sme nepotrebo-
vali a najmä Elizabeth občas nemala na nič chuť celé mesiace.

Aisling sa usmiala a vystlala plech papierom na pečenie.
„Hej. Jeho veličenstvo by tu malo byť každú chvíľu,“ zažartova-
vala.

„Nebodaj mu chutia koláče?“ pridala sa Miaka.

„Komu by nechutili?“ prehodila a vzdychla. „Musím sa vám
priznať, že dnes som sa predsa len trochu nudila. Vaša návšteva
mi naozaj spravila radosť.“

Aisling vyliala na cesto plnku a ja som podišla k nej. „Vieš
predsa, že u nás máš dvere otvorené.“

„Mám rada ticho.“

„Veď si práve povedala, že sa nudíš,“ poznamenala Miaka
a premeriavala si izbu očami umelkyne.

„Je to jeden deň zo sto,“ odvetila Aisling a elegantne odmiet-
la našu ponuku. „Ale viem, že by som s vami mala v týchto
dňoch tráviť viac času. Vynasnažím sa o to.“

„Si v poriadku?“ spýtala som sa. „Pripadáš mi ustarane.“

Aisling však vyčarila úsmev na tvári. „Mám sa výborne. Len
sa teším, že vás všetky znova vidím. Čo vás ku mne privádza?“

„Mohla by si, prosím, upokojiť našu Kahlen?“ začala Eliza-
beth, pohodlne usalašená na posteli, akoby jej patrila. „Znova
má tie svoje plačlivé nálady. Vysedáva nad svojimi albumami
a desí sa, že sa jej celý svet zrúti, len čo jej skríži cestu ľudský
tieň.“

S Aisling sme na seba pozreli. Po chvíli sa na mňa uškrnula.
„Povedz, čo ťa trápi?“

„Nič,“ zaprisahávala som sa. „Iba sme rozoberali, ako sa vy-

rovnávame s našimi životmi. Prosto sa cítim bezpečnejšie v anonymite. S čím menej ľuďmi prideme do styku, tým lepšie.“

„A napriek tomu trváš na bývaní vo veľkomestách,“ reptala Elizabeth.

Prevrátila som oči. „Pretože tak jednoduchšie zapadneme do davu.“

Miaka podišla k Aisling a svoju drobnú dlaň položila na jej plece. „Myslím, že Elizabeth sa ti snaží naznačiť, že ako najstaršia z nás sa možno s nami môžeš podeliť o svoje skúsenosti.“

Aisling si zložila zásteru a spoločne sme sa usadili na lavicu i posteľ. „Budem k vám úprimná. Oceánia potrebuje vždy len jednu z nás. Všetku prácu by pre ňu dokázala odvieť len jedna siréna. Zakaždým sa však postará o to, aby sme boli najmenej dve, inak by sme sa cítili príšerne osamelo.“

„Máme predsa aj Ju,“ podotkla som.

„Je to zvláštne. Občas mám pocit, že Jej nerozumiem.“ Elizabeth sa hrala s ligotavými kryštálkami soli na svojich šatách.

„Je prirodzené, že si Jej rozhodnutia občas nevieme vysvetliť. Nie je predsa človek,“ podotkla som.

„Podďme k veci: nemyslíš, že je možné stykať sa s ľuďmi bez následkov, Aisling?“ nástojila Elizabeth.

Aisling sa usmiala a zamyslene hľadela do prázdna. „Určite. Dokonca som presvedčená, že sledovanie plynúcich životov ma obohacuje, hoci sama ostávam rovnaká. Myslím však, že vždy treba mať na pamäti určité hranice.“ Znova uprene pozrela na Elizabeth. „Kahlen tie svoje dobre pozná, preto by sme ich mali rešpektovať aj my.“

„Zato *mne* pripadá skormútene a myslím, že by jej nezaškodilo, keby sa z času na čas pozrela do reálneho sveta.“ Eliza-

beth sa na mňa povýšenecky zazubila, akoby nám všetkým chcela naznačiť, že trvá na svojej pravde.

„Keď sme už pri tom,“ prehodila Miaka a narovнала sa. „Čo vravíš na skákanie z lietadla, Aisling?“

Aisling sa nervózne zasmiala. „Nemám rada výšky, takže sa mi tá predstava až tak nepozdáva.“

Miaka prikývla. „Uznávam, že ten pád zrejme nie je ktovie-ako príjemný. Chcela by som sa však na svet pozrieť zhora.“

„Videla si vojny, rozpad aj vznik nových krajín a zažila si viac módnych sezón, než si väčšina ľudí vôbec pamätá. Kráčali sme po Veľkom čínskom múre, jazdila si na slonovi... A Elizabeth nás dokonca vzala na koncert Beatles!“ pripomenula som jej. „Vážne potrebuješ ešte niečo viac?“

Miaka sa rozžiarila. „Chcem vidieť všetko!“

Zvyšok našej návštevy sme strávili debatami o Miakiných obrazoch, knihách, ktoré som prečítala, a filmoch, ktoré videla Elizabeth. Vysvitlo, že Aisling s úprimnou záľubou pozorovala životy ľudí okolo seba a prezradila, že najlepšia pekárka v meste napokon zatvára svoju pekáreň. A v poslednom čase je vraj populárne najímať si ľudí na venčenie psov. To, čo boli pre mňa len taľafatky, bolo pre neznámych smrteľníkov celým ich životom.

„Kiežby som mala podobné nadanie ako ty, Miaka,“ lamentovala Aisling, keď počúvala jej reči o adrenalíne a umení. „Mám pocit, akoby som vám v podstate nemala čo povedať. Momentálne vediem veľmi pokojný život.“

„Naozaj si u nás kedykoľvek vítaná,“ zopakovala som svoju ponuku.

Naklonila sa ku mne a opreli sme sa o seba hlavami. „Viem. Len sa mi zdá, že život v poslednom čase plynie akosi prirých-

lo. Toto ticho si už nebudem užívať veľmi dlho. Asi mi to bude chýbať.“

„Prirýchlo?“ spýtala som sa neveriacky. „Ako je možné, že sa ti čas nevláči slimačím tempom?“

„Musím súhlasiť s Aisling. Všetko sa deje prirýchlo,“ podotkla Elizabeth. „Chcem skúsiť toľko vecí, že na to nemám dost času. Ale užívam si, ako viem!“

Po niekoľkých hodinách začala byť Elizabeth podráždená, tak som slušne navrhla, aby sme sa pobrali domov. Keď Miaka s Elizabeth vošli do vody, Aisling si ma na chvíľu odtiahla nabok.

„Nemôžem ti hovoriť, čo máš robiť, ale vidím, ako veľmi tá naša práca máta. Ak ti tento spôsob života za osemdesiat rokov neprinesol žiadnu útechu, možno je načase skúsiť čosi iné.“

„Čo ak zlyhám?“

Pevne mi stisla ruku. „Na to si až príliš dobrá. Aj keby si náhodou pochybila, pravdepodobne by sa nad tebou zľutovala. Zbožňuje ťa, to predsa vieš.“

Prikývla som. „Ďakujem.“

„Kedykoľvek. Čoskoro vás prídem navštíviť.“

Odišla nazad do svojho domčeka. Chvíľku som spoza okna sledovala, ako sa pustila do pečenia ďalšieho koláča, a premýšľala som o jej slovách.

Napokon som sa usmiala. Aisling svojimi sesterskými radami nemala čo stratiť ani získať, takže mala moju plnú dôveru. V srdci som mala kopy pocitov, pochybností a otázok – možno predsa len jestvoval spôsob, ako v pokoji prežiť poslednú časť tohto života.

KAPITOLA 4

Takmer celý nasledujúci večer mi Miaka natáčala vlasy prameň po prameni. Nikdy som celkom nerozumela životnému štýlu svojich sestier. Možno svoje rozhodnutie oľutujem, pravdou však bolo, že som sa nikdy ani len nepokúsila kráčať v ich „lodičkách“, a tak to dnes večer skúsim.

„Čo vravíš na tieto?“ Elizabeth mi ukázala ďalšie šaty. Zatiaľ sa mi všetky zdali rovnaké – akoby to boli iba krátke pruhy látok zošité dokopy, ktoré sa líšili len farbami.

„Neviem. Nie je to celkom môj štýl.“

Naklonila hlavu nabok. „O to vlastne ide! Nepôjdeš predsa do klubu oblečená ako žienka domáca, ktorá sa zasekla v päťdesiatych rokoch.“

Pokrčila som nosom. „Sú trochu odhaľujúce, nemyslíš?“

Miaka sa uškrnula, no Elizabeth na mňa frustrrovane vypútila oči. „Hej. Presne tak. Prosto si ich skús, dobre?“ Kus látky, čo nazývala šatami, mi hodila rovno do lona. „Idem sa obliecť,“ zvolala a vybehla z obývačky.

Ledva som sa ubránila povzdychu. Mala by som sa predsa tešiť – možno sa dnes večer začne písať celkom nová kapitola môjho súčasného života.

„Takýto účes by sme ti mali robiť častejšie,“ povedala Miaka a naznačila mi, aby som pozrela do zrkadla. Zatajila som dych. „Páni, to je teda hriva.“

„Po pár hodinách tancovania ti trochu splasne.“

Naklonila som sa k zrkadlu a skúmavo som sa zahľadela na svoju tvár. Rýchlo som si zvykla na prirodzenú krásu, ktorou boli obdarené všetky sirény. Miakine umelecké ťahy očné linkou a rúžom ju zdôraznili azda desaťnásobne. Už mi bolo jasné, prečo mala Elizabeth zakaždým priam zástupy nápadníkov.

„Vďaka. Si fantastická.“

Pokrčila plecami. „Kedykoľvek.“ Sadla si k zrkadlu a začala sa líčiť.

„Čo budeme robiť, keď tam prídeme?“ spýtala som sa. „Neuším, ako sa správať v miestnosti plnej ľudí.“

„Klubová zábava sa neriadi jednotlivými krokmi, Kahlen. Asi vojdeme dnu a rozhliadneme sa. Elizabeth bude určite hľadať nejakého spoločníka, no my dve môžeme pokojne pretancovať celú noc.“

„Už sa ani nepokúšam pochopiť spôsob, akým sa dnešná mládež natriasa na parkete. Vzdala som to dobrých tridsať rokov dozadu. Electric boogie bolo pre mňa posledným klincom do rakvy.“

„Ale choď, tanec je predsa zábava!“

Pokrútila som hlavou. „Nie. Jitterbug bola zábava. Dnes sa však rytmus a tanec ruka v ruke s partnerom už nenosia.“

Miaka si odtiahla maskaru od tváre, aby si v záchvate smie-

chu nevypichla oko. „Prisahám, že ak sa pokúsiš o tie predpoptopné hopkové kroky z vojnových čias, Elizabeth ti to nedaruje.“

„Už sa neviem dočkať,“ zašomrala som. „V každom prípade sa len snažím povedať, že dnes toho na parkete asi veľa nepredvediem.“

Naše pohľady sa stretli v zrkadle. „Som šťastná, že konečne vyrazíš inam než do parku alebo do knižnice, nie som si však istá, či snaha skúsiť niečo nové zahŕňa vysedávanie pri bare.“

„Ta-dá!“ zanôtila Elizabeth. Objavila sa v čiernych minišatách a na nohách mala nebezpečne vysoké lodičky, ktoré s láskou opisovala ako striptérske. „Čo vy na to?“

Usmiala som sa. „Čo povedať? Pokojne by si mohla zastaviť premávku.“

Rozžiarila sa a zvodne pohodila vlasmi. „Našla som toto.“ Čosi mi podala. Boli to ďalšie kratučké šaty, tieto však mali od pásu dole našitý tenučký tyl. Síce boli celé vyšívane flitrami, no zo všetkých doterajších kúskov mali k môjmu vkusu najbližšie.

Znova som sa usmiala. „Vďaka. Našla si tie pravé.“

Elizabeth sa mi od radosti hodila okolo krku. „Skvelé, že ideš s nami! Ak je niečo lepšie, ako byť dvojicou najkrajších dievčat v klube, tak je to byť trojicou!“

Len čo vyhadzovač zbadal Elizabeth, okamžite ho opantalo jej kúzlo. Zrejme by sme sa dnu bez problémov dostali aj bez našich falošných občianskych preukazov, podľa ktorých sme mali dvadsaťjeden.

Po vstupe do klubu ma ohlušili dunivé basové tóny – prečo som sem vlastne šla? Miaka zrejme vycítila moje pochybnosti.

Objala ma okolo pliec a viedla ma k baru. Na mobile vyťukala našu objednávku a o chvíľu sme sa už s plnými pohármi opatrne predierali cez tancujúci dav.

Má to byť zábava, vravela som si. Musím sa trochu uvoľniť. Takto si predsa moje sestry spríjemňujú život. Prečo by to nemalo fungovať aj v mojom prípade?

„Ako tu vôbec dokážeš premýšľať?“ zašepkala som Elizabeth do ucha.

Naklonila sa ku mne, až sa perami takmer dotkla môjho lalôčika. „Tu ide práve o to, aby si vypla.“

„Uvoľni sa,“ posunkovala Miaka. „O nič nejde. Nijako sa to nelíši od predierania sa preplnenými ulicami.“

Naozaj som sa snažila. Dala som si dva drinky, dúfajúc, že tak zo mňa nervozita opadne. Tancovala som s Miakou a celkom som si to užívala až do okamihu, keď sa na nás začalo lepíť priveľa obdivovateľov. Nemalo to pre mňa žiadne čaro. Usilovala som sa sústrediť na hudbu, čo je pre sirénu veľmi prirodzené, no zdalo sa mi, že z reproduktorov ku mne dolieha len hluk.

Pozorovala som zvláštny spôsob, akým sa ľudia usilovali priblížiť k Elizabeth – akoby ich priťahovala ako magnet. Nečudo, že sa jej vždy darilo bez jediného slova nadviazať novú známosť. Naozaj sme boli najkrajšími dievčatami v miestnosti, a keď Elizabeth napokon upriamila svoju pozornosť na svojho prvého vyvoleného, chlapec bol bezmocný. Jeho priatelia ho však lanarili do iného baru. Elizabeth nemusela otvoriť ústa a spievať – aj beztak sa neznámy v snahe zostať bránil svojim spoločníkom zubami-nechtami, napokon ho však doslova vyvliekli z miestnosti. Jej druhou voľbou bol chalan, ktorý mal pod čapicou oveľa viac, než odhadovala, a zaspal rovno na stole.